

LBRIS

We know
books

Loving More

Mona Issa

Cassius Books

2023

Capitolul 1 # Dhalli

Niciodată nu am crezut că va fi necesară descarcerarea pentru o ghenă de gunoi, dar uite, în aceste clipe mă gândesc că doar așa mai pot fi salvată. Desigur, prietena mea e în siguranță pe dinafară, iar eu sunt prinsă în enorma capcană și am cam intrat în panică. Și în bucluc. Din nou...

Amica mea i-a sunat pe iubiții noștri, deși nu-mi doream asta, nici cât un punct pus la capătul unei propoziții. Printre altele, Zulaya ar fi sunat mai degrabă pentru o pizza; una quattro formaggi, dacă ar fi fost posibil. Fără prea mare efort, stomacul ei visează niște cașcaval din acela care se lungește, cu arome deosebite ce s-ar topi pe papilele ei gustative. Asta ar fi modul ei de a intra în panică și nu are deloc legătură cu faptul că e însărcinată în luna a opta.

Pentru Zulaya, în minutele critice, apare nevoia acută de a ingurgita ceva, orice, iar treaba se desfășoară mereu precum inaugurarea unui nou restaurant, unde ar avea doar întrebări legate de meniu.

„Cașcavalul din topping e din cel cu mușcăi sau are numai niște mărar presărat, că nu-mi dau seama? Crema de vanilie are și fulgi de ciocolată sau cele care se zăresc sunt semințe? Ai ceva și cu banane?” Și tot așa până amețești bine de tot. Pe toate farfuriile din lume! E o femeie formidabilă! O minunăție de fată. Apreciez solidaritatea stomacului ei de a intra în panică odată cu mine, dar mă rog acum la toate

zeitățile să nu mă abandoneze aici doar pentru un biscuit. Odată i s-a făcut rău de poftă și a trebuit să mergem până în Philadelphia ca să guste biscuiții pe care îi lăudasem că-i face mama. Nu am știut că înnebunește când îi povestesc despre untul de arahide, merișoarele și vârful acela de miere pe care mami le pune în coca pentru biscuiți.

În acest moment îngrozitor trebuie să mă gândesc la prezent și la panica mea, mai ales că risc în orice clipă să rămân singură, prinsă într-o ghenă afurisită de gunoi. Abandonată pentru un pișcot! Sau poate pentru un pufarin singuratic zărit de Zulaya mai devreme abandonat pe o masă din *mall*.

Trebuie să ignor cu stoicism faptul că de pe un picior îmi curge ceva în jos, asemănător cu o maioneză tăiată. Nici nu ar fi stupid să mă fi stropit cu un aliment semilichid, dar pe celălalt picior urcă ceva și nici nu vreau să mă gândesc ce ar putea fi, pentru că dacă se mișcă înseamnă că e viu. Mai rău e că degeaba încerc să-l înlătur de pe mine, că se ține mai puternic ca Spiderman de clădirile sale.

Am menționat cumva și că nu-mi pot scutura chestia aia oribilă care se târăște în sus pe membrul meu, căci risc să ajung despătată de o pisică maidaneză, cea după care m-am aplecat în blestemăția de ghenă de gunoi? Dar despre faptul că e beznă aici și poate e mai bine că nu văd nimic? În schimb, mă întreb dacă acea creatură târătoare o să mă muște, o să mă împungă mortal sau îmi va intra pe sub piele și voi ajunge să-i fiu gazdă pentru o vreme?

— Mă sufoc, mă plâng eu, dar vocea-mi înfundată are nevoie de mai mult efort ca să ajungă la Zulaya.

Deschid gura și deja am impresia că mirosul mă invadează, că amestecul de resturi din jurul meu îmi oferă prilejul unei degustări de cinci stele.

— Calmează-te, draga mea! Sunt găuri destul de mari pe margini. Uite, aici, o aud și-și introduce un deget într-una dintre ele, învârtindu-l și-l agitându-l ca să-mi distragă atenția. N-o să te sufoci.

Apoi se retrage în grabă și bănuiesc că se șterge cu ce apucă. Ugh! Acum mă gândesc să nu mai ating nimic în jur, dar știu că-mi doresc nespus să-mi dezinfectez membrele, trupul și capul. Cu ceva mai puternic, poate cu niște cloramină sau ceva peroxid.

— Dar deja m-am sufocat, tușesc de câteva ori. Pute groaznic și nu e destul aer! Îl împart cu un animal care se hiperventilează, spun, iar, ca răspuns, felina maidaneză sâsâie amenințător.

„Apropie-te și îți fac autopsia!”, traduce creierul meu mesajul venit de undeva din întuneric.

— Dacă ai fi sufocată, nu ai mai putea vorbi. E o ghenă de gunoi, niciuna nu miroase a Mademoiselle Chanel, încearcă Zulaya să mă aducă la realitate.

Mă mir că nu mă întrebă dacă am dat peste vreun sandviș pe aici. Da, nu e un gând chiar așa ciudat. Nu față de ferocitatea stomacului Zulayei.

— Dar nici să vorbesc nu pot, Zull! Îmi vomit mațele! Iar pisica m-a atacat o dată, acum pândește să-mi dea lovitura mortală, sunt sigură. Scoate-mă de aici! Nu e nimeni în jur?

— La ora asta târzie, nu prea, aud vocea ei destul de calmă. Nimeni nu coboară sau nu se plimbă pe la gunoaie. În afară de tine... Nu știu de ce nu m-ai ascultat. E un animal

rănit, prins într-un spațiu mic cu tine, iar tu, un om străin. Să te bucuri că nu-ți vede părul ca să se apuce să stilizeze la el.

Explicațiile ei nu mă liniștesc deloc. Desigur, când am țipat prima dată și m-am izbit de pereții acestui spațiu, pisica sâsâia de zor. Deja mă atacase vitează, înfingându-și ghearele în brațele mele ridicate în apărare.

Cum, necum, am ajuns în capcană din voința mea nestăvilă de a salva un suflet amărât. Dar, după primul contact, îmi apare că ar fi un criminal în serie.

— Dacă e turbată..., mă plâng și încerc să nu mă mișc, ca să nu creadă felina din nou că vreau s-o atac, nu s-o salvez. O să mor sufocată în timp ce mă scald în viruși de rabie, o avertizez pe Zull și sper că își dă seama cât de disperată sunt să ies de aici.

— Eu cred că i-ai violat domiciliul. Tu cum ai reacționa?

Cam are dreptate. Nimeni nu se aventurează pe străzi lăturalnice seara, doar răufăcătorii, o știe toată lumea. Ea chiar a avut unele experiențe. Eu, însă, nu aș vrea să experimentez așa ceva, nici dacă aș avea nouă vieți, precum pisicile. Dacă mai apar și niște huligani pe aici... Mă îmbărbătez cu gândul că ea e trecută prin situații similare și știe ce e de făcut.

— Oh, Doamne, suspin eu tot mai îngreșoșată. Voiam să salvez un animal, nu ocazia de a-mi dicta testamentul!

— Am telefonul. Te pot înregistra dacă vrei. Între timp poți face cunoștință cu bietul animal. Oare nu o fi vreun magazin cât de mic în preajmă? Crezi că sunt pretențioasă dacă poftesc un macarons scaldat în sorbet de lămâie?

Vorbește înfundat și mă întreb ce mănâncă.

— Am făcut deja cunoștință, zbir eu, dar încerc să mă controlez. Atunci când a sărit pe mine și s-a grăbit să mă zgârie peste tot. O să turbez în timp ce o să mor de hemoragie!

! Mă străduiesc să nu o panichez și-mi dau seama mult prea bine de reversul medaliei. Îi va fi și mai foame, iar eu tot singură o să mor. Păi și dacă stă pe lângă ghenă sunt în aceeași situație. Poate mai bine pleacă. Măcar o să fie sătulă la înmormântare. Aia la care probabil va înfuleca tot ce apucă. „Hei, Zull, nu te jena. Fac cinstel!”, o să-i transmit din rai, înconjurată de o suită de mieunătoare. Ok, măcar atâta consolare...

Aud felina cum sâsâie enervată și se mișcă prin cuva grandioasă. Presimt că se zbârlește și se pregătește să mă facă harcea-parcea. Îngheț încercând să respir și să filtrez doar mirosurile plăcute din spațiul mic. Niște resturi de mâncare, de fructe, poate niște dulciuri...

E o ghenă din aceea imensă, la care capacul greoi de o tonă era agățat de o țevă prinsă de peretele blocului. Când m-am apucat de el pentru a mă întinde după pisica maidaneză, l-am tras peste mine. Ca pedeapsă, s-a prins în marginea lată de câteva degete și s-a blocat.

Oricâte eforturi a depus prietena mea graviduță, nu l-a putut desprinde. A trebuit să-și sune logodnicul, dar și pe iubitul meu, ca să vină să mă scoată de aici. Dacă nu pot ei, o să fiu prima femeie descarcerată din ghenă de gunoi. Cu siguranță va apărea ca știre în ziare.

Îmi dau seama că am rămas singură în momentul în care doar pe pisica turbată o mai aud. Sper că se ferește de mine. Parcă ajung la mine ceva zgomote înfundate dinafară, dar aș

ști dacă ar fi Wayne, iubitul meu, căci aș auzi-o pe Zulaya explicând disperată situația, iar vocea lui sonoră m-ar liniști.

În schimb, simt cum se mișcă ghena cu totul și *Mortal Kombat Cat* începe să mă amenințe din nou de pe locul ei, că urmează să mă eviscereze pe viu. Începe să mă treacă și la baie. Sunt prinsă aici de ceva vreme și nu e doar de frică. Oricum, dacă mă atacă, fac pe mine instant. O să ajung de râsul tuturor colegilor din camera de urgențe. S-ar amuza la culme să-mi strecoare o rețetă pentru incontinență urinară în buzunar.

Nu mare mi-e mirarea când se face brusc lumină și capacul se ridică. Sar ca o disperată pe margine și încerc să mă trag în sus. De sub nasul meu, o coajă de banană se dă pe tobogan, iar pe final se prinde insistent de sandaua mea. Tocmai fac un tratament natural pentru laba piciorului. Super! Mă uit în jos și îmi dau seama că apăs o grămadă de mizerii printre care ceva ce seamănă cu un prezervativ folosit. Mai bine muream eviscerată!

Revin rapid la margine și, când ridic capul, un monstru îmi apare în față. Zbier din toți rărunchii, degetele îmi alunecă de pe margine și cad pe spate între resturile moi și zemoase din acest univers superb al semidescompunerilor. Abia apuc să-mi protejiez fața, că sunt atacată de *Mortal Kombat Cat* și simt cum se agață gingaș de pieptul meu. Presupun că vrea să-mi facă o operație estetică la sâni și țip din nou.

Lacrimile îmi curg, deși încerc să nu plâng când îmi strâng toate puterile și mă ridic în picioare ca să ies odată din calvarul acesta. Fac un pas colcăind printre gunoaie și îmi simt părțile vătămate cum ustură. Pe toate snacksurile! Ceva moale e impregnat în rochia mea, undeva pe partea din spate.

— Zull, spun cu voce tremurândă. Ești acolo?

Mă prind de capătul dur cu inima bătându-mi în piept în ritm alert. Văzusem un monstru, o față din aceea de neelucidat, întunecată și mult prea înfricoșătoare.

— Sunt aici, o aud pe Zulaya.

Răsuflu și greu, și ușurată în același timp, cu dorința acută să scap odată.

— E aici... Cineva care te poate ajuta să ieși. Trage-te cumva în sus!

Nu o văd pe Zulaya. Containerul are vreo doi metri înălțime, iar ea e o minionă cu părul blond, un mini-înger care îmi ajunge până la umeri. Mă chinui cumva, corpul mi-e greu și reușesc doar să mă ridic cam de-o palmă, dar abia mai am forță și sunt cu moralul la pământ. M-am îmbăiat prin toate aromele sulfuroase și prin cele mai dezgustătoare compoziții, nu am cum să fiu zglobie.

O mână ciudată mă prinde de braț și mă trage în sus. Mă ține încheștat și mă doare, dar mă agăț și mă împing cum pot. Ating cu brâul marginea și mă țin bine. Îmi pun toată puterea la contribuție și într-un final mă aplec peste capătul îngust. Două mâini puternice mă ajută să mă rostogolesc și, într-un final, ajung întinsă pe betonul aleii de unde mă înfrupt cu ardoare din oxigenul curat și îndestulat.

Deschid ochii încet și privesc spre libertatea care mă înconjoară. Două mărgele mici și căprui mă privesc de aproape, încercuite de o grămadă de păr. Aduc cu acei ochi blajini ai călușilor. Mă privesc curioși, umbriți de un breton des de păr întunecat.

Păpușa „Crazy Harry”¹ e vie, tocmai se holbează la mine. Pielea feței, de asemenea, îmi dau seama cât ai spune „Au!”, că mai degrabă îi e murdară. O barbă grosolană pornește de sub pomeți, îi acoperă cu succes buzele subțiri, abia observabile, și se duce în jos de bărbie cam o jumătate de palmă. Un fes negru îi apasă tot părul nespălat și nepieptănat, dar ochii aceia ce mă pironesc...

— Ești bine, Dhall? o aud pe Zull undeva în spatele meu.

Pricep rapid că personajul misterios și neglijent de lângă mine o ține la o distanță apreciabilă din cauza fricii. I-aș răspunde, dar mâna puternică ce m-a ridicat și m-a scăpat din cutia minunilor odorifere se întinde timid spre fața mea și mă atinge aievea. Îl privesc fără teamă și, undeva în străfundul meu, simt că persoana aceea nu mi-ar face rău. Îndepărtează de pe obrazul meu o bucățică de ceva nedefinit care se lipise prietenos acolo și mă fixează cu privirea. Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet fad ce se transferă într-o licărire subtilă în irisurile cuprinse de blândețe.

Undeva în spatele meu un scrâșnet de roți sugrumate de frâne se aude într-un ecou surd. Clipesc mirată. Aud pași care fug bătând aleea dosită pe care ne aflăm, iar personajul de lângă mine tresare puternic, dezlipindu-și privirea profundă dintr-a mea.

— Dă-te de lângă ea! Nu o atinge!

Disting vocea lui Vayne, iubitul meu, care se apropie, și mă agit fără să vreau. Salvatorul meu se ghemuiește gemând

¹ Crazy Harry este una dintre păpușile vedete create de o subdiviziune a „Walt Disney Co”, care a creat show-ul „The Muppets Show” (1950). Cu însușiri pirotehnice și obsedat de explozibili, acesta e recunoscut după replica epică cu care își face intrarea în show: „A spus cineva Boom?” Nebunul Harry are părul negru dezordonat, o barbă nepieptănată și ochi uriași în formă de ou.

la un pas de mine, apoi se ridică îndepărtându-se într-o fugă poticnită. Deși șchiopătează puternic, dispăre în câteva clipe după colțul primei clădiri.

Viktor și Vayne se lasă în jos lângă mine, după care, la nicio secundă, sar în picioare. Se îndepărtează și-și duc palmele la nas. Viktor chiar mai mult, se lipește de Zulaya precum o făcuse coaja de banană mai devreme cu degetele de la piciorul meu.

— Minunat parfum, Dhall, ține el să mă complimenteze pentru recordul de mîesme de pe mine.

Viktor vorbește înfundat, căci se ține bine de nas, iar între timp o cercetează minuțios pe Zulaya. Mă uit în sus spre Vayne care încearcă să tragă aer în piept. În secunda următoare e pe un genunchi și cu fața roșie, chinuită de reținerea aerului, se apleacă deasupra mea. Îndepărtează din părul meu ceva ce nu vreau să știu ce-ar putea fi, se strâmbă și-l aruncă undeva în laterala lui îngreșoșat. Mă prinde de mână și mă întrebă îngrijorat:

— Ești bine, iubito?

E aproape romantică scena, într-o nuanță cam puturoasă, dar se întâmplă. Mai urmează să scoată un inel de pe undeva și pot leșina. Intru în panică mai tare ca atunci când eram închisă în gheana de gunoi și-mi retrag mâna.

— Sunt murdară, spun stânjenită și mă ridic odată cu Vayne în picioare.

Mă privește cu licăriri jucăușe, rânjește și după ce îmi dă o otheadă de sus în jos și înapoi, mă servește cu una din replicile sale minunate:

— Oh da, Bezuța! Ești murdară! Ești foarte murdară! Bezeaua mea dulce e extrem de murdară.